

MY SURPRISE

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

GILLETTE: Η ΕΚΠΛΗΞΗ ΜΟΥ

ΚΑΡΕ

Μόλις είχα φτάσει στην κλινική όπου η κόρη μου κάνει την κινητική της αποκατάσταση, μία από εκείνες τις στιγμές που δεν τις αναθέτεις ποτέ σε κανέναν, το να είσαι εκεί σημαίνει να είσαι μέσα στο πρόβλημα, όχι θεατής σε αγώνα μπείζμπολ.

Είχα καθίσει στον χώρο που προορίζεται για ανθρώπους σαν εμένα, ένα τραπεζάκι με μία μόνο καρέκλα, μακριά από όλους αλλά όχι από τα βλέμματά τους.

Ακριβώς τη στιγμή που νόμιζα ότι είχα εξασφαλίσει τη θέση, από ένα διπλανό τραπέζι, ασθενείς στη μέση της σιέστας και του τσιγάρου τους με φώναξαν να τους κάνω παρέα, και δεν δίστασαν καθόλου να δείξουν ότι η παρουσία μου ήταν καλοδεχούμενη.

Μόνο ένας από αυτούς ήξερε ότι γράφω, και όταν μέναμε μόνοι με φώναζε Mr. Gillette, ξοδεύοντας ένα πλατύ, ικανοποιημένο χαμόγελο, ενώ εγώ τον μάλωνα γι' αυτό, χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτε άλλο.

Βρισκόμασταν σε μια γη, την Καλαβρία, όπου θα μπορούσαν να με είχαν απαγάγει, πατρίδα, από τη δεκαετία του '60 ως τη δεκαετία του '90, των μεγαλύτερων και πιο κερδοφόρων απαγωγών για λύτρα, ποσά οκταψήφια. Εδώ δεν γίνονταν αρπαγές, αυτές ανήκαν σε άλλες ζώνες, άλλες γαίες, άλλους πολιτισμούς, όπου η λέξη αγάπη χρησιμοποιούνταν για να δώσει κίνητρο και να δικαιολογήσει, και αργότερα για να συγχωρεθεί κανείς, γιατί εδώ κανείς δεν έφευγε χωρίς πρώτα μια συμφωνία, δεν ήμασταν στο Cincinnati.

Ήταν ένας καθηγητής 65 χρονών κι ένας δάσκαλος 34 χρονών, και οι δύο με αναπηρία, και οι δύο σε αναπηρικό αμαξίδιο, που συζητούσαν μεταξύ τους για

γεωμετρία και αρχαίες γλώσσες με τη σιγουριά ανθρώπων που είχαν διδάξει όλη τους τη ζωή. Εγώ έμεινα ο ακροατής, ένας θεατής που δεν πλήρωσε εισιτήριο.

Όταν τελείωσαν, γύρισαν και οι δύο προς το μέρος μου και είπαν: συγγνώμη, εσείς τι δουλειά κάνετε;

Κι εγώ, χαμογελώντας, απάντησα: γράφω τα βιβλία από τα οποία μαθαίνουν οι καθηγητές σαν εσάς, και ελπίζω ειλικρινά να καταφέρετε να γίνετε καλοί δάσκαλοι.

Σώπασαν, αλλά καθώς απομακρυνόμουν είπα: α, παραλίγο να το ξεχάσω.

Το απολύτως τέλειο γεωμετρικό σχήμα δεν είναι το τετράγωνο, όπως καταδεχτήκατε και οι δύο να υποστηρίζετε, αλλά το τρίγωνο, αφού το άθροισμα δύο ή περισσότερων τριγώνων κάνει ένα τετράγωνο, κι ένας κάποιος Πυθαγόρας έφτιαξε και μερικά θεωρήματα, αν και δεν θυμάμαι πόσα δημοσίευσε, ξέρω μόνο ότι έφτιαξε αρκετά.

Κι άλλο ένα πράγμα, η γλωσσική βάση που επέτρεψε στην ανθρωπότητα να εξελιχθεί δεν είναι, όπως ανόητα ισχυριστήκατε, τα λατινικά, εκείνοι οι καημένοι είχαν μόνο 2.000 λέξεις, κι ύστερα ήρθαν οι Έλληνες, που έφεραν 8.000, και γέννησαν τη φιλοσοφία, εκείνη που μας αφήνει να σκεφτόμαστε ότι μια μέρα θα γίνουμε καλύτεροι.

Και να σκεφτεί κανείς ότι το γράμμα «J» του αλφαβήτου δεν είναι ιταλικό, κι όμως ήταν πάντα θεμελιώδες για τόσες ταυτότητες. Σκέψου τον JAVE, ύστερα τον JESUS, ύστερα τη Juliana, τη CEO της Gillette, ύστερα τον Jejurikar, τον Πρόεδρο της P&G, κι ύστερα σκέψου ότι το όνομά μου είναι Frega, με F, γιατί το J θα ήταν πολύ βαρύ για μένα, μια έκπληξη που δεν θα τη συνήθιζα ποτέ.

Ferdinando